

Levon

귀환자의 마법은
특별해야 합니다

เวทมนตร์ ของผู้กลับมา ต้องไม่ธรรมดา

3



Usonan ใช้น

유소난

lunadala แ

ORKA วร



Zod Exarion



Priscilla Heisilgard



Crow Mask

หน้ากากอีกาปีกไม้เท้าลงไปตรงใจกลางวงเวท
พลันมานาสีแดงก็ไหลหยดจากไม้เท้าลงไปเหมือนหยดเลือด

The image is a full-page illustration. In the center, a large, dark, and menacing figure, possibly a demon or a corrupted warrior, is depicted. The figure's body is partially obscured by intense, bright orange and yellow flames that seem to be consuming it. The figure's face is dark with glowing yellow eyes and a wide, toothy grin. The figure's arms are outstretched, and its hands are also engulfed in flames. The background is dark and smoky, with a city skyline visible in the lower portion of the image. The city skyline consists of several dark, silhouetted buildings with arched windows. The overall color palette is dominated by dark tones, with the bright flames providing a stark contrast.

The Demon of Destruction Dadaneuph

ปีศาจทำลายล้างดาเดเนูปเฟยร่างจริงแล้ว
มันสยายปีกที่ไฟล่อออกมา จากนั้นก็ส่งเสียงร้องคำรามขึ้นฟ้า

Azest Kingscrown

Romantica Eru

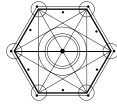


Levon

เวทมนตร์ของผู้กลับมา ต้องไม่ธรรมดา

3

귀환자의 마법은 특별해야 합니다



Usonan 유소난

เขียน

lunadala

แปล

ORKA

ภาพประกอบ

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ญ

คำพูดของเดเซียร์ทำให้พรมมองดูทางนั้นทางนี้ด้วยสีหน้าตื่นเต้น
ขณะที่อาเชิสต์หยิบหนังสือที่พกมาด้วยออกมาอ่าน

- Usonan

เวทมนตร์ของผู้กลับมามีชีวิตไม่ธรรมดา 3

귀환자의 마법은 특별해야 합니다

Levon

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com    @amarinbooks  **LEVON Publishing**

A Returner's Magic Should Be Special, Vol. 3

Copyright © Usonan 2016 / D&C MEDIA

All rights reserved.

First published in Korea in 2016 by D&C MEDIA Co., Ltd.

This edition is published by arrangement with D&C MEDIA Co., Ltd.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5595-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วรรตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร ใจรัตน์ สมบัติพิบูลย์ • บรรณาธิการ ปวีณา พงศ์ทองเมือง • บรรณาธิการต้นฉบับ ชุตติมา ปิ่นนราทิพย์
บรรณาธิการภาษาเกาหลี อารยา ตุ่นหา • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เชยกลิน
ศิลปกรรม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโช • ซัปปอดิตเตอร์ จินดารัตน์ ธรรมมรภูย์
พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

แม้ภายนอกเดซีร์จะมีท่าทีสบายๆ เป็นหัวหน้าปาร์ตี้ที่กระตือรือร้นฝึกฝนสมาชิกในกลุ่ม ทว่าแท้จริงแล้วเขามีเรื่องให้ต้องคิดมากมาย และมีบาดแผลฝังใจ เหตุการณ์พิชิตวงกตเงาในชาติที่แล้วยังฝังลึกในความทรงจำของเขา โดยเฉพาะเหตุการณ์ตอนที่โรแมนตี์ก้าตาย

ความทรงจำเหล่านั้นปรากฏขึ้นในความฝัน ทั้งยังโผล่มาซ้อนทับภาพความจริงในปัจจุบัน นั่นทำให้เขาจะต้องฝึกฝนสมาชิกปาร์ตี้หนักยิ่งขึ้น เพื่อไม่ให้ทุกอย่างซ้ำรอยเดิมเมื่อวันนั้นมาถึง

ทว่าเวลาผ่านไปยังไม่ถึงปี วงกตเงายังไม่อุบัติ มหันตภัยก็เกิดขึ้นแล้ว มหันตภัยที่ว่านั้นคืออะไร คราวนี้เดซีร์จะใช้อะไรต่อกรกับสิ่งนั้น เขาที่ตอนนี้เป็นเพียงนักเวทสามเซอร์เคิลที่อาศัยตราสัญลักษณ์แห่งโรอาเปิดใช้เวทมนตร์ขั้นสูงกว่านั้นได้ไม่กี่ระดับจะปกป้องทุกคนได้อย่างไร ขอเชิญผู้อ่านมาร่วมลุ้นไปพร้อมๆ กับทุกคนในเรื่อง

Levon



บทที่ 1

ปิดเทอมฤดูร้อน

นครรัฐอัลเรีย ศูนย์กลางแห่งวิศวกรรมเวทมนตร์

อัลเรียในอดีตเคยเป็นเมืองหลวงแห่ง‘คูมา เมริลสัน’ อาณาจักรเวทมนตร์ที่เคยอยู่ในจุดสูงสุดของอารยธรรมเวทมนตร์ ทว่าล่มสลายไปเพราะสูญเสียนักเวทจำนวนมากและเสื่อมถอยลงอย่างรวดเร็ว

แต่ถึงอย่างนั้นที่นี่ก็ได้รับการฟื้นฟูขึ้นมาใหม่อีกครั้งพร้อมกับการก่อตั้งหอคอยเวท ในปัจจุบันด้วยความสามารถด้านเทคโนโลยีอันเป็นเลิศในทวีปทำให้มีศักยภาพในการป้องกันดินแดนสูง จึงได้รับการยอมรับให้เป็นนครรัฐที่มีอำนาจอธิปไตยปกครองตนเอง

เหตุผลที่สถานที่แห่งนี้ได้รับการเรียกขานว่าเป็นศูนย์กลางแห่งวิศวกรรมเวทมนตร์นั้นมีเพียงเหตุผลเดียว คือมีสำนักงานใหญ่ของหอคอยเวทตั้งอยู่

หอคอยเวท

องค์กรการดำรงดับนานาชาติที่เป็นสุดยอดในหลากหลายแขนง ตั้งแต่อุปกรณ์สำหรับใช้ในทางทหารไปจนถึงอุปกรณ์เครื่องใช้ในบ้าน ผู้นำวิศวกรรมเวทมนตร์ที่ก้าวหน้าด้วยความสามารถด้านเทคโนโลยีที่ล้ำสมัย

เป็นองค์กรที่อยู่ในจุดสูงสุดท่ามกลางธุรกิจซื้อขายสิ่งประดิษฐ์ที่ใช้อัจฉริยะเวท ในระดับที่แม้แต่อาณาจักรเฮเบรียนหรืออาณาจักรตะวันตกไล่ตามไม่ทัน

สำนักงานใหญ่หอคอยเวทมีโครงสร้างเป็นหอคอยขนาดใหญ่สมกับชื่อ แต่ละชั้นของหอคอยเป็นที่ตั้งของแผนกที่มีมากมายหลากหลาย บรรดานักเวท

ที่อยู่ภายใต้สังกัดหอคอยเวทต่างแสดงอัจฉริยภาพของตนเองได้อย่างอิสระ พยายามสุดความสามารถพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ๆ ขึ้นมา

บรรดานักเวทเหล่านั้นแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันได้ตามสบายโดยไม่ต้องคำนึงถึงเรื่องแผนกใดๆ ทว่ามีห้องปฏิบัติการหนึ่งที่ไม่อนุญาตให้ใครเข้าไป

ถ้าคนที่ทำงานด้านวิศวกรรมเวทมนตร์ได้ไปเยือนที่แห่งนั้น ไม่ว่าใครก็ต้องประทับใจจนอึ้งงัน

ห้องปฏิบัติการนี้เป็นพื้นที่ในฝันของวิศวกรเวทมนตร์ เพราะมีอุปกรณ์เครื่องมือวิศวกรรมเวทมนตร์ทุกอย่าง ตั้งแต่เครื่องมือขนาดใหญ่ไปจนถึงอุปกรณ์ล้ำสมัยที่ใช้กระบวนการเอ็นชานต์อันประณีตละเอียดอ่อน

วูมมมมมมม

ห้องปฏิบัติการนั้นคือห้องปฏิบัติการของประมุขแห่งหอคอยเวท ‘ซ็อด เอ็กซาเรียน’

ซ็อดวางอัญมณีเวทไวบนโต๊ะ กำลังตั้งหน้าตั้งตาทำงานเต็มที่

น้ำเสียงจะฉานของสตรีดังเบาๆ ออกมาจากลูกแก้วสื่อสารที่วางอยู่บนโต๊ะ

“คิดว่าไม่มีงานอะไรที่ท่านต้องทำในห้องปฏิบัติการแล้วเสียอีกค่ะ”

ฝีมือการจัดการอัญมณีเวทของซ็อดนั้นประณีตมาก เขาตัดแต่งขัดเกลาพื้นผิวด้านนอกของอัญมณีเวทด้วยความละเอียดลออ

“เพิ่งได้รู้จักเทคโนโลยีที่น่าสนใจมานะสิ”

“ฉันไม่เข้าใจเลยคะ ว่าสิ่งที่เรียกว่าเทคโนโลยีนี้มีอะไรน่าสนใจตรงไหน”

“กลไกซับซ้อน ตรรกะดำเนินไปอย่างเป็นระบบ เป็นกฎเกณฑ์ในการสรรค์สร้างทุกสิ่ง เมื่อเทคโนโลยีใหม่พัฒนาขึ้นมา โลกก็จะก้าวหน้าไป มีความทันสมัย แค่นี้ก็น่าปลื้มแล้วไม่ใช่หรือ”

“อ้อ คนธรรมดาอย่างฉันเห็นแล้วรู้สึกว่ายด้อยของท่านั้นแหละคะ”

เปลือบ

สะเก็ดไฟกระเด็นออกมาจากอัญมณีเวท

น้ำเสียงที่ดังออกมาจากลูกแก้วสื่อสารสูงขึ้นหนึ่งระดับ

“ท่านคะ ช่วยสนใจที่เราคุยกันหน่อยได้ไหมคะ นี่เพิ่งได้คุยกันครั้งแรก

หลังจากที่ไม่ได้คุยมาหลายเดือนเลยนะคะ”

“ยังไงก็เจอเธอเมื่อไหร่ก็ได้อยู่แล้วนี่ สำหรับฉันเรื่องเทคโนโลยีต้องมาก่อน”

“ได้พูดคุยกันเป็นการส่วนตัวกับนักบุญหญิงแท้ๆ มีแค่ท่านคนเดียว
นะคะที่พูดแบบนี้ได้”

นักบุญหญิงแห่งความพิสุทธ์ ‘พริสซิลลา’

สตรีที่เป็นผู้นำศาสนาอาร์ทิมิสซึ่งแผ่อิทธิพลไปทั่วทั้งทวีป

เธออยู่ในตำแหน่งสูงส่งที่เรียกได้ว่าไม่แพ้ประมุข ขนาดที่ได้รับการ
ขนานนามว่าเป็นกษัตริย์ลำดับที่หกของสหพันธ์อาณาจักรตะวันตกซึ่งประกอบ
ไปด้วยห้าประเทศ

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็แสดงว่าท่านเข้าร่วมการประชุมสมัชชาในครั้งนั้นไม่ได้สิ
นะคะ”

ทางสหพันธ์อาณาจักรตะวันตกจะจัดการประชุมโดยเชิญคณะพันธมิตร
มาร่วมอภิปรายญัตติสำคัญด้วยกันในช่วงฤดูร้อนของทุกปี

การประชุมสมัชชาเป็นงานประชุมประจำปีที่ใหญ่ที่สุดของสหพันธ์อาณาจักร
ตะวันตก

“อ้อ ครั้งนี้จะไปร่วมประชุมด้วยนะ”

“จู่ๆ ลมอะไรพัดใส่หรือยังคะ”

“พอดีที่ปรึกษาด้านเทคนิคของหอคอยเวทที่เพิ่งเข้ามาใหม่บอกว่าอยาก
เข้าร่วมนะ”

“ที่ปรึกษาด้านเทคนิคเธออะ ชื่ออะไรแล้วนะ เฮปาทุซ รองประมุข
หอคอยเวท? ไม่ก็อิลเลียนอส อัจฉริยะแห่งภูมิภาคตะวันตกเฉียงเหนือ? อืม นี่ก็
ชื่อคนที่ฉันยังไม่ออกเลยนะคะ หรือว่าท่านไปเจอนักเวทถือสันโดษที่ฉันไม่รู้จักมา
แบบนี้หรือเปล่านั้น”

“นักเวทหนึ่งเซอร์เคิลนะ เดเซียร์ อาร์มอง”

“วะฮะฮ่า!”

เสียงหัวเราะลั่นดังออกมาจากลูกแก้วสื่อสาร

“ท่านคะ มีอาการหลงๆ ลืมๆ เหมอะคะ”

“คนคนนั้นมีคุณสมบัติมากพอนะ”

“แหม ฉันคงจะไปว่าอะไรเรื่องการจัดการบุคลากรในธุรกิจที่ท่านเป็นผู้นำ ไม่ได้อยู่แล้วละค่ะ แต่ชื่อนี้รู้สึกเหมือนว่าได้ยินจากไหนบ่อยๆ นะคะ”

“ก็น่าจะได้ยินบ่อยแหละ เขาเป็นซิงเกิลแรงเกอร์ของโรงเรียนเฮเบรียน”

“ท่านคะ? นี่ท่านคงไม่ได้ตั้งใจจะให้บุคลากรของโรงเรียนเฮเบรียนไปเข้าร่วมประชุมสัมมนาใช่ไหมคะ”

“เขาไม่ได้ไปเข้าร่วมในฐานะบุคลากรของอาณาจักรเฮเบรียน แต่เข้าร่วมในฐานะบุคลากรของหอคอยเวทนะ”

“แต่ก็น่าเป็นห่วงนิดหน่อยนะคะ...”

อาณาจักรเฮเบรียนกับสหพันธ์อาณาจักรตะวันตกเป็นปฏิปักษ์กันมา ยาวนาน

สงครามระหว่างทั้งสองฝ่ายดำเนินมาต่อเนื่องจนกระทั่งก่อนที่โลกแห่งเงาจะอุบัติ เมื่อการปรากฏขึ้นของโลกแห่งเงาคูกคามมวลมนุษยชาติ จึงจำเป็นต้องพักสงครามไว้ชั่วคราวอย่างเลี่ยงไม่ได้

แต่การพักสงครามชั่วคราวนั้นฟังทลายลงพร้อมกับที่วิธีการเ็นชานด์ถูกพัฒนาขึ้น

อัญมณีเวทีที่ได้รับจากการพิชิตโลกแห่งเงาเริ่มแสดงคุณค่า จึงทำให้อาณาจักรเฮเบรียนกับสหพันธ์อาณาจักรตะวันตกพิพาทกันเรื่อยมาด้วยหวังอยากเคลียร์โลกแห่งเงาให้ได้มากขึ้นแม้อีกสักโลกก็ยังดี

เนื่องจากอัญมณีเวทีที่ได้จากโลกแห่งเงาซึ่งอุบัติขึ้นทุกปีนั้นมีจำกัด ปริมาณที่ได้มาอยู่ในมือจึงเกี่ยวพันไปถึงความแตกต่างด้านอำนาจของอาณาจักร

“รู้เรื่องโลกแห่งเงาที่อุบัติขึ้นในคราวนี้ใช่ไหม”

“แน่นอนค่ะ ดีใจจะแย่ ยิ่งช่วงนี้งบประมาณยังไม่ค่อยพอด้วยค่ะ”

“ไม่ใช่อะไรหรอก แต่ปาร์ตี้ของเดเซียร์พิชิตโลกแห่งเงาในครั้งนี้น่าได้แล้วได้ยินเรื่องเกี่ยวกับการล่มสลายของจักรวรรดิดีลิร์ทที่ไม่มีใครรู้มาด้วยนะ”

“การล่มสลายของจักรวรรดิดีลิร์ท?! จริงหรือคะ!”

“ใช่แล้ว เรื่องที่เธอทุ่มเทศ์ค้นคว้านั้นแหละ”

“สรุปว่าเป็นยังไงกันแน่คะ!”

“ยังไงก็คงจะได้อยู่ดี แต่ไปฟังจากปากเขาเองก็ดีไม่น้อยนะ คิดว่ายังไงล่ะ”

พรึ่ชิลลาตอบกลับแบบไม่มีทางเลือก

“ค่ะ ก็คงต้องลองไปเจอตุลั้กั้ครั้งแล้วสินะคะ”

โลกกำลังแตกสลาย

ทุกอย่างกำลังพังทลาย

ครีนนน!

ครีน!

เสียงความโกลาหลที่ดังสนั่นในสมรภูมิดูเดือดนั้นบอกกว่าเวลากำลังเดินไป

เสียงกริ่ดร้องโหยหวน เสียงร้องตะโกน เสียงอาวุธปะทะกัน

แว่วเสียงคลื่นกระทบซัดสาด ที่ชายหาดไกลๆ เต็มไปด้วยเถ่าถ่าน

รู้สึกเหมือนกลืนน้ำทะเลเหม็นคาวเตะปลายจมูกแล้วหายไป เปลวไฟ
แผดเผาไปทั่วทุกทิศ ไอร้อนทำให้เหนียวล้าสุดท้านทน

ภายใต้ท้องฟ้าสีเถ่าถ่าน สมรภูมิรบถูกย้อมด้วยสีแดงฉาน

“...”

ร่างนับพันกระเจายเกลื่อนพื้นที่

พอหินลาวาถูกทิ้งลงมา ทุกครั้งที่ม่ีเสียงกริ่ดร้อง ผู้คนจำนวนมาก
จะสิ้นใจไป

ในสถานที่ม่ีการสังหารอย่างม่ีเลือกหน้าเช่นนั้น พลันสายตาก็สะดุด
กับหญิงสาวที่กำลังดิ้นทุรนทุรายในขณะที่ร่างกายเหลือเฟือเพียงท่อนบน

เมื่อหญิงสาวสบตาเดเชียร์ก็อ้าปากโดยพลัน ทว่าไร้ลุ่มเสียงใด กลับกลายเป็นม่ีเลือดสดๆ กระอักออกมาแทน

เดเชียร์อ่านปากของเธอได้

“ม่ีเอยากตาย เดเชียร์”

ม่ีไม่นานสายตาของเธอก็เริ่มพร่าเลือน

ณ วินาทีนั้น ร่างของเขารู้เรี่ยวแรงล้้มลงราวกับตุ๊กตาหุ่นเชิดที่เชือกขาด

สิ่งที่เขาทำเพื่อหญิงสาวคนนั้นได้ มีเพียงหลับตามาวนาเท่านั้น



บนป้ายชื่อที่จมอยู่ในกองฝุ่นดินนั้นเขียนว่า...

‘โรแมนติกา เอรุ’

น้ำตาไม่ไหล

ใจสลาย ความผิดหวังท่วมท้นจนไม่มีที่ว่างเหลือให้ความเสียใจ

เดเชียร์เงยหน้าขึ้น สูดปลายสายตาเบื้องหน้ามีบางอย่างขนาดมหิมา
ต้นเหตุของสภาพทั้งหมดนี้

ปีศาจร้ายแห่งยุคมิติที่เคยได้ยินจากเรื่องเล่าในตำนาน

เพศฆาตชั่วร้ายตัวสูงสิบเมตร มีไฟนรกล้อมรอบราวกับเป็นแผงคอ
ที่พันกรามสลักตัวอักษรรุนแรง

เดเชียร์จ้องมองมันด้วยความตะลึงแล้วเอ่ยชื่อของมันออกมาทันที

“ปีศาจทำลายล้าง ดาเดนุฟ”

บนท้องฟ้า เวทมนตร์กว่าร้อยสูตรกำลังพุ่งเข้าใส่โจมตีปีศาจร้ายตนนั้น
เสียงระเบิดดังกึกก้อง

ไร้ซึ่งความเสียหาย ทว่ากลับกลายเป็นสิ่งนั้นไปกระตุ้นมันมากกว่า

ดาเดนุฟร้องคำรามดังสะเทือนเลื่อนลั่น

“โฮกกกกกกกกกก!”

เหล่ามนุษย์ถึงแม้จะมีเวทมนตร์ป้องกันรายล้อม ทว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าอำนาจ
ที่เหนือกว่าก็ต้องตัวสั่นสะท้านไปตาม ๆ กัน

นักเวทส่งเสียงร้องอย่างเจ็บปวดขณะที่เลือดไหลทะลักออกมาจากหูและตา
สิ่งมีชีวิตอันทรายนั่นที่จริงเรียกว่าทายนะยังน้อยไป

แผ่นดินที่มันเหยียบย่ำลั่นสะเทือน เมฆครีမ်พุ่งสู่ท้องฟ้าราวกับภูเขาลูก
ระเบิด แผ่นดินไหว อุกกาบาตขนาดมหิมาพุ่งเข้ามาประชิด

ขนาดของอุกกาบาตมหิมาเห็นชัดเต็มตา

ครินนนน!

“...!”

ตะเบ็งเสียงกรีดร้อง แต่ลำคอแหบแห้งมีเพียงเสียงลมออกมาเท่านั้น

เดเซียร์ลืมหูลืมตาสะดุ้งลุกขึ้นมาแล้วหันไปมองรอบ ๆ

ผนังสีชมพูอ่อน ๆ เหมือนผิวที่ทาครีมบำรุงเป็นอย่างดี เพอร์นิเจอร์จัดเรียงไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย กลิ่นอายยามเช้าตรู่อลอดผ่านหน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้เข้ามา

เขายกสองมือขึ้นกุมหน้า

“ฝัน...หรือกหรือ”

ความร้อนที่ทำให้รู้สึกไม่ดีแผ่กระจายทั่วฝ่ามือ เหงื่อชุ่มไปทั้งตัว ความทรงจำโหดร้ายที่ทรมาณเขานั้นเป็นเหมือนรอยแผลที่หลงเหลืออยู่

รอยแผลเป็นที่ไม่อาจลบเลือนได้ชั่วชีวิต

วันศุกร์สุดท้ายของภาคการศึกษาทั้งร้อนและชื้น

ป้ายประกาศที่บอกว่าอีกไม่นานจะถึงวันปิดเทอมฤดูร้อนทำให้เหล่านักเรียนโรงเรียนเฮเบรียนต่างพากันดีใจ

ในช่วงคาบเรียนบรรยายวิชาเวทมนตร์ศาสตร์ที่บรรยายากาสนุกสนานครึกครื้น เดเซียร์เข้าไปในห้องบรรยายแล้วพบว่าโรแมนติกาและอาเชิสต์จับจองที่นั่งไว้เรียบร้อยแล้ว

พริมไม่อยู่ เพราะวิชานี้เป็นวิชาเวทมนตร์ศาสตร์เขาจึงไม่ต้องเข้าเรียนก็ได้

“อรุณสวัสดิ์เดเซียร์”

“อรุณสวัสดิ์”

“อรุณสวัสดิ์นะ”

เขาตอบกลับแล้ววางหนังสือลงบนโต๊ะเรียนที่อยู่ติดกับโรแมนติกา ก่อนจะดึงเก้าอี้ออกมานั่ง

โรแมนติกาเอ่ยถามเมื่อเห็นรอยคล้ำใต้ตาเขา

“นี่ วันนี้ทำไมหน้านายถึงได้ดูเพลียขนาดนั้นนะ ไม่ได้นอนหรือ”

เดเซียร์ท้าวพลาจตอบ

“ฝันร้ายก็เลยตื่นเร็วแหละสิ”

“นายฝันร้าย? ไม่น่าเชื่อ แต่นายเข้ามาในฝันร้ายของฉันบ่อยเลยนะ”

“ฝันถึงฉันยังไงเหรอ”

“ฝันว่านายเป็นจอมมารล่ะ”

“...อย่างนั้นเหรอ”

แล้วโรแมนติกาก็ล้วงอะไรบางอย่างออกจากกระเป๋ายื่นให้เขา

“ถ้าเพ็ญก็กินนี้ซะ นี่เป็นวิชาของศาสตราจารย์บริดเจ็ตซะด้วยสิ ถ้าว่างเดี๋ยวก็เป็นเรื่องเอาหละ”

“นั่นสิ ขอပါจ่ะ”

สิ่งที่โรแมนติก่ายื่นให้เขาคือลูกอมรสมินต์ เมื่อเดซีร์รับมาก็เอาเข้าปาก รสมินต์สดชื่นสัมผัสลิ้นแล้วลงไปคอ

ยังเหลือเวลาอีกห้านาทีก่อนวิชานี้จะเริ่ม เดซีร์หันไปถามอาเช็สต์และโรแมนติก้า

“เดี๋ยวก็จะปิดเทอมฤดูร้อนแล้ว มีอะไรต้องทำเป็นพิเศษไหม”

“ฉันไม่มี คิดว่าน่าจะอยู่ที่โรงเรียนไปเรื่อยๆ นะ” อาเช็สต์ตอบ

ในความทรงจำของเขาก็ดูเหมือนว่าเธอจะอยู่ที่โรงเรียนตลอดในช่วงปิดเทอม

“ฉันว่าจะกลับบ้านนะ ไม่ได้เจอพ่อแม่นานแล้ว เขียนแต่จดหมายอย่างเดียว ก็ยังไม่ว่าง คิดว่าต้องกลับไปให้เห็นหน้าบ้าง”

“อา งั้นก็พอดีเลย บ้านเกิดเธออยู่ที่อาณาจักรพรินเลเชียใช่ไหม”

“ใช่ ที่ที่ทะเลสวยยยมากน่ะ”

อาณาจักรพรินเลเชีย

มีอาณาเขตไม่กว้าง กำลังหารก็อ่อนแอเมื่อเทียบกับอาณาจักรอื่น

ทว่ามีพื้นฐานโครงสร้างทางเศรษฐกิจแข็งแกร่งจากธุรกิจการค้าและธนาคาร ได้รับการขนานนามว่าเป็นอาณาจักรมหาอำนาจด้านเศรษฐกิจ เป็นหนึ่งในเสาหลักของสหพันธ์อาณาจักรตะวันตก

“ดี ดีเลย”

“ทำไม คราวนี้จะก่อเรื่องอะไรอีก”

โรแมนติก้าก็นึกถึงเรื่องราวที่ผ่านมาแล้วรู้สึกสังหรณ์ใจอย่างบอกไม่ถูก

“ปิดเทอมนี้มีแผนอย่างหนึ่งนะ โชคดีที่แผนการนี้ไม่ทับซ้อนนะ”

“ตั้งใจฟังที่พูดหรือเปล่า ฉันบอกว่าจะกลับบ้านไง”

“ก็ั่นไง คิดอยู่พอดีว่าปิดเทอมฤดูร้อนครั้งนี้ปาร์ตี้ของเราจะไปทำอาณาจักรพรินเลเซียดีไหม” เดเซียร์พูด “คิดว่าเดี๋ยวจะพูดอีกทีตอนที่พรมอยู่ด้วย ที่อาณาจักรพรินเลเซียมีงานประลองชื่อว่า ‘เอลโลว์โอเซียน’ พอดีนะ ปาร์ตี้ของเราจะไปร่วมการประลองคราวนี้ด้วย”

“อ้อ คิดจะเข้าร่วมงานนั้นด้วยนี่เอง”

สิ่งที่มีชื่อเสียงของอาณาจักรพรินเลเซียมีไม่กี่อย่าง ที่เด่นๆ คือตลาดกระตุ้น เศรษฐกิจ ทะเลสวยงาม และการประลองเอลโลว์โอเซียนเป็นหนึ่งในนั้น

การประลองเอลโลว์โอเซียนเป็นงานประชันศิลปะป้องกันตัวสำหรับเด็กหนุ่มสาวที่อายุต่ำกว่าสิบปี นักเวทและนักดาบที่มั่นใจความสามารถของตนจากแต่ละอาณาจักรจะมาร่วมการประลองนี้

“การประลองเอลโลว์โอเซียน คนเก่งๆ ของแต่ละอาณาจักรน่าจะเข้าร่วมกันหมดนะ ไม่รู้เลยว่าความสามารถระดับพวกเราจะทำผลงานได้ดีหรือเปล่า”

โรแมนติก้าแสดงความคิดเห็นในเชิงลบ

“ถ้าเป็นความสามารถระดับเธอก็มั่นใจได้ คนรุ่นเดียวกับเธอที่ได้สามเซอร์เคิลมีไม่เยอะนักหรอก”

“ก็นะ ระดับฉันซะอย่าง!”

“การเชื่อมั่นในตัวเองเป็นเรื่องดี แต่อย่าให้ถึงขั้นทะนงตัว ตรงนี้ยังมีอาเช็สต์อีกคนที่สำเร็จสามเซอร์เคิล และซื้อมา ประมุขแห่งหอคอยเวทก็สำเร็จสามเซอร์เคิลตอนที่อายุน้อยกว่าพวกเธอตอนนี้สามปี”

โรแมนติก้าที่กำลังเซิดหน้าอย่างมั่นใจหน้ามุ่ยทันใดเมื่อเดเซียร์พูดแบบนั้น

“ถ้าเราทำผลงานได้ ปาร์ตี้ก็จะเป็นที่รู้จักมากขึ้น เรื่องนั้นจะเป็นประโยชน์ในอนาคตอย่างแน่นอน”

“ใช่...การสร้างผลงานดี ๆ ในการประลองที่แต่ละประเทศต่างจับตามองแบบนั้นต้องเป็นประโยชน์แน่นอน” อาเช็สต์พยักหน้าเห็นด้วย

โรแมนติก้าก็เช่นเดียวกัน

“เป็นความคิดที่ใช้ได้เลย ถ้าเราคว้าชัยชนะในงานนั้นได้คนอื่นก็จะถูก

เหยียดหยามว่าเป็นปาร์ตี้สามัญชนไม่ได้อีก ดีเลย ที่จริงฉันก็อยากเข้าร่วมมาตั้งนานแล้วด้วย”

“หรือ งั้นก็เหลือแค่ถามพริ้มสินะ”

ต้องรีบแล้วเพราะระยะเวลาการรับสมัครเหลืออีกไม่นาน การประลองเยลโลว์โอเซียนจะเริ่มขึ้นในอีกสามสัปดาห์หลังจากนี้

“ถ้าอย่างนั้นก็ให้พักสินะเห้ย! นานแค่ไหนแล้วนะที่ไม่ได้พักเลย”

เมื่อโรแมนติก้าพูดอย่างดีใจเดเซียร์ก็ยอถาม

“พูดอะไรนะโรแมนติก้า วันนี้เรียนเสร็จก็ต้องไปฝึกนะ”

“อะไรนะ!”

“เราจะฝึกฝนระดับเดียวกับที่ฝึกอยู่ตอนนี้อยู่เรื่อย ๆ”

“นี่ จำเป็นต้องทำแบบนั้นด้วยหรอ ลืมไปแล้วหรือไม่ว่าที่พิชิตโลกแห่งงาได้ราบรื่นแบบนั้นก็เพราะฉันนะ”

“นั่นมันคนละเรื่องกัน”

“ถึงจะอย่างนั้นก็เถอะ...!”

“ไม่ได้ลืมข้อตกลงในสัญญาใช่ไหม”

ข้อตกลงในสัญญา...ทำตามคำสั่งของหัวหน้าปาร์ตี้อย่างไม่มีเงื่อนไข

โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับการฝึกฝน ยิ่งต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด!

“สกปรก นิสัยไม่ดี!”

โรแมนติก้าพนลมหายใจออกจุกดัง “ฮึ” พร้อมสะบัดหน้าพรึ่ดอย่างบั่นปั้ง

ในตอนนั้นเองเดเซียร์ก็เห็นภาพบางอย่างทับซ้อนท่าทางนั้นขึ้นมา

จู่ๆ ก็รู้สึกหือ่อคล้ายกับว่าได้ยินเสียงกรีดร้องมาจากที่ไหนสักแห่ง

ภาพต่างๆ ลอยผ่านหน้าไปเป็นฉากๆ

ร่างกายท่อนล่างปลิวไป เลือดไหลทะลัก

เขารู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบ

“อะไร ทำไมต้องจ้องจนแทบทะลุขนาดนั้นด้วย”

เขาหลุดจากภวังค์เมื่อได้ยินเสียงโรแมนติก้า

‘คราวนี้จะไม่ยอม...’

เดเซียร์หลับตาแน่นก่อนจะลืมขึ้น